

ДЪДО ПИСКУНЧО И МАГАРЕТО

Дѣдо Пискунчо стана още зора не пукнала, закачи двата гюма за самара на Марко и го подкара къмъ града. Тръгнаха полека. Климуцъ-климуцъ, стигнаха въ града.

Дѣдо Пискунчо завърза Марко за единъ дебелъ стълбъ, а той почука на една чорбаджийска кжща.

— Чукъ, чукъ, чукъ! Млѣкаря! — викна той.

Никой не му отвърна.

— Млѣкаря! — повтори той.

Пълнитѣ гюмове натежаха на Марко и той погледна тжжно къмъ дѣдо Пискунчо. Старецътъ седна на прага и зачака.

— Ще ги събудя азъ тия сънльовци. Счупи ми се гръбнака отъ чакане! Пъкъ и на добрия дѣдо Пискунчо ще помогна! — каза си Марко и ревна, че махлата оглуши.

— Що си вързалъ това магаре тукъ, та ни събуди? Махай го веднага! Не ти искаме млѣкото. Не ни оставяшъ да си поспимъ! — викна отъ прозореца единъ брадатъ човѣкъ. Дѣдо Пискунчо се разлюти, очитѣ му засвѣткаха. Грабна патерицата и тупъ, тупъ — натупа здраво магарето.

— Нѣма справедливостъ тука, ще бѣгамъ! — каза си Марко и погледна земята.

Вечеръта, когато дѣдо Пискунчо го пусна да хрупне малко трева, Марко извика високо:

— Сбогомъ, дѣдо Пискунчо, служихъ ти до сега честно, но не си справедливъ. Тупашъ ме здравата, когато трѣбва и когато не трѣбва. Днесъ искахъ да ти помогна да не дремѣшъ на прага, а ти се разлюти и ми смачка кокалитѣ. Прощавай, че те напущамъ!

И тръгна Марко въ тъмнината.

— На кжде? — срещна го на улицата черниятъ ко-таракъ.